

Maa- ja metsätalousministeriö

Lausunto ehdotuksista kalastuksen järjestelyistä Tornionjoen kalastusalueella

LAUSUNTOPYYNTÖ 21.4.2011 1121/12/2011

Kesästä 2010 alkaen odotimme Maa- ja metsätalousministeriön ryhtyvän nopeisiin toimenpiteisiin Tornionjoen ja muiden Perämerenkaaren jokien luonnonlohien pelastamiseksi. Taustalla oli ajosiimapyyntiin huima kasvu Itämeren pääaltaalla lohisaaliiden kasvaessa yli 40 prosenttia vuonna 2009 ja lohien paluuprosentin puolittuminen 2010. Vain 1,5% lohista pääsi palaamaan kotijokeensa.

Ennen kaikkea sääntelyn tiukentamisen piti olla selvää uuden rajajokisopimuksen vuoksi. Lohen kalastusta käsittämättömästi lisäävä Suomen ja Ruotsin välinen rajajokisopimus ajettiin läpi juuri sillä perusteella, että Tornionjoen kalastussääntöön kirjattiin nopean reagoimisen mahdollistava joustavuuspykälä, joka kuuluu:

16 § Kalastussäännöstä poikkeavat määräykset

Hallitukset tai niiden määräämät viranomaiset voivat tämän säännön 1 §:ssä mainitun tarkoituksen ja kummankin maan kansallisen lainsäädännön mukaisesti yhdessä sopimalla poiketa kalastussäännön määräyksistä, jotka koskevat sallittuja kalastusaikoja, kalastustapoja, sallittuja pyydyksiä, pyydysten määrää tai muita teknisiä sääntöjä sekä liitteeseen 2 kuuluvia apajapaikkoja, jos:

- 1) kalakantojen tila sen sallii; tai*
- 2) se on kalakantojen suojelemisen ja kestävän hyödyntämisen varmistamisen kannalta välttämätöntä.*

Määräykset voidaan rajata koskemaan kalastusalueen tai kalastuskauden osaa tai yksittäistä kalastustapaa. Määräykset voidaan antaa määräjäksi yhdeksi kalastuskaudeksi kerrallaan, ja niitä voidaan tarvittaessa arvioida ja muuttaa sen mukaan kuin se Tornionjoen kalastusalueen kalakantojen säilyttämisen kannalta on välttämätöntä.

Hallitukset tai niiden määräämät viranomaiset tarkastelevat vuosittain kalastuksen sallittuja aloitusajankohtia tämän säännön 11 §:n ja tämän pykälän 1 momentin mukaisesti ja sopivat yhdessä mukautuksista ottaen huomioon alueen kalakantojen tilanteen. Muutokset kirjataan erityiseen, yhdessä laadittuun pöytäkirjaan.

Määräysten muuttamista koskevat neuvottelut on käynnistettävä sellaisena ajankohtana ja niitä on käytävä siten, että paikallisia tahoja ehditään kuulla ja määräyksiä koskevien päätösten tekemiselle on edellytykset viimeistään huhtikuun 1 päivänä määräysten soveltamisvuonna.

Maa- ja metsätalousvaliokunnan mietintö "Valiokunta kiinnittää erityistä huomiota siihen, että 16 §:n nojalla tulee aina ryhtyä tarvittaessa nopeisiin toimenpiteisiin kalastuksen säätelyn tehostamiseksi, jos suojele sitä edellyttää." ei ole pelkkä lausunto, vaan se sisältää Eduskunnan perusteet säädetylle lainsäädännölle Suomen ja Ruotsin välillä solmitusta rajajokisopimuksesta.

Kala- ja riistaosaston ylijohtaja lupasi säätelyä kiristettävän heinäkuun lopulla 2010 pidetyssä tilaisuudessa Kukkolankoskella. Samaa viestiä kuulutti ministeri Anttila lausunnoissaan viime vuoden lopulla. Ministeri asetti työryhmät pohjustamaan säätelyn muuttamista kaikille asianosaisille ilmiselvän suojelutarpeen vuoksi. Tiedemiesten laatima väliraportti tuki vahvasti kalastuksen rajoittamista. Näin ollen jokivartisille ei jäänyt pienintäkään epäilystä siitä, etteikö lohenkalastuksen säätelyä tiukennettaisi. Uskoimme edelleenkin ministerin tahtoon toteuttaa hallitusohjelmaa; "Lohiasetus uudistetaan vuodesta 2008 eteenpäin tavoitteena sekä turvata luonnonlohen nousu kutujokiin ja poikastuotannon mahdollisimman korkea taso, että rannikon ammattikalastuksen toimintaedellytykset."

Toisin kävi: liialliseksi paisutetun ja kontrolloimattoman meripyyynnin seurauksesta luonnonlohen nousu kutujokiin romahti. Kesällä 2008 Tornionjokeen nousi 40+ 50+ 60 tuhatta lohta. Tornionjoen uuden Didson-luotauksen perusteella RKTL laski jokeen nousseen vajavat 32 000 lohta. Viime vuonna 2010 Tornionjokeen pääsi mereltä palaamaan vain murheelliset 17 000 lohta. Kesän 2010 tuskaa lisäsi tieto Tornionjoen vaelluspoikasien määrän romahtamisesta alle puoleen.

Tornionjoen murheellisen tilanteen käytyä selville vaadimme 27.7.2010 lohenkalastuksen täydellistä keskeyttämistä kaikkialla Itämeren alueella. Perusteet kalastuksen keskeyttämiseen jäsenvaltion pyynnöstä EU:n asetuksella [3760/92, 15 artikla] olivat olemassa; luonnonlohikantojen romahtaminen ja Itämeren pääaltaalla rehottava kontrolloimaton lohenkalastus. Keskeytyksellä olisi saatu koko talven jatkunut luonnonlohien joukkoteurastus pysäytetyksi. Kun mitään ei tehty, ajosiimapyynti on kasvanut entisestään. Nykyisellä muiden toimesta [TANSKA, PUOLA] tapahtuvalla siimakalastusvoimakkuudella Suomen rannikkokalastukselle ei enää jää lainkaan perustetta. - Vaikka Suomi ei olisi pyytänyt yhtään lohta 2010, Simo- ja Tornionjokeen ei olisi saatu poikastuotannon mahdollisimman korkean tason turvaavaa määrää nousijoita.

Näin ollen ministeriö EI OLE PYSTYNYT TURVAAMAAN LUONNONLOHEN NOUSUA KUTUJOKIIN EIKÄ TURVAAMAAN POIKASTUOTANNON MAHDOLLISIMMAN KORKEAA TASOA – EIKÄ TURVAAMAAN RANNIKON AMMATTIKALASTUKSEN TOIMINTAEDELLYTYKSIÄ.

ROMAHDUKSESTA HUOLIMATTA MINISTERIÖ ON EDELLEEN LISÄÄMÄSSÄ LUONNONLOHIIN KOHDISTUVAA KALASTUSTA!

Suomi lähti rajajokisopimusneuvotteluihin Ruotsin kanssa tavoitteenaan vähentää ruotsalaisten pyyntiä. Tämä oli virheellinen ja erittäin tökerö lähtökohta, josta etukäteen ministeriötä varoitimme. On otettava rehellisesti huomioon se, että **Tornionjoen lohi on suurimmalta osin ruotsalaista lohta.** Totuus, jonka myös valtiosihtööri

Jouni Lind aikanaan myönsi, on se, että Suomi pyytää rannikollaan enemmän Tornionjoen lohta kuin Ruotsi. Lohi vaeltaa Perämeren kaaren kotijokiinsa pitkin Suomen rannikkoa ja Suomi pyytää näitä lohia koko sen matkalta. Ruotsin mahdollisuus rysäpyyntiin on vasta aivan jokisuussa, joten on epäilemättä tavoitella pyynnin harmonisointia jokisuulla. Jos oikeasti haluaa hyvän neuvottelutuloksen, on tunnustettava tosiseikat. Suomen on tyydyttävä oleellisesti pienempiin pyyntioikeuksiin jokisuulla tai kokonaan lopetettava näiden lohien pyynti muualla Pohjanlahden rannikolla.

Ministeriön valitsemalla neuvottelutaktiikalla Suomi sai nyt "hyvän" tekosyyntä varhentaan myös omaa pyyntiään, kun "paha naapuri" ei antanut periksi. (On mielenkiintoista, että kala- ja riistaosaston ylijohtaja ei tiennyt Suomen neuvottelutavoitteita, vaikka viikko oli jo neuvoteltu.)

Oikea tie neuvotteluissa olisi ollut tarjota Ruotsille yhteistyön kättä. Suomi olisi voinut katsoa, mitä se voi tehdä rannikollaan ruotsalaisen (myös muiden Perämeren kaaren jokien) lohen hyväksi. Suomi olisi voinut keskuudessaan pohtia omaa "lohistratgiaansa" ja sitä, mikä faktinen oikeus esimerkiksi Ahvenanmaan, Selkämeren ja Merenkurkun kalastajilla on pohjoisten jokien lohiin. Hyvän perusteen asiaan saa esim. Vesiylioikeuden päätöksestä 9.6.1982 Kemijoen kalastuskorvausten osalta, jossa: *"Vesiylioikeus toteaa, että lohen ja meritaimenen kalastusta on vanhastaan saatu harjoittaa Kemijoen vesistöissä ja sen edustan merialueella ilman että valtio, joka on ollut tietoinen tästä pitkään jatkuneesta kalastuksesta, on puuttunut siihen. Lisäksi vesiylioikeus toteaa, että tämä kalastus, jota ovat harjoittaneet muutkin kuin vesialueiden omistajat, on muodostanut tärkeän osan paikallisen väestön toimeentulosta."* Näistä ja muista päätöksessä mainituista syistä tämä kalastus korvattiin kaikille luvallisilla välineillä lohta ja meritaimenta kalastaneille yksityisille henkilöille. Vahinkoalue ulottui etelässä Kuivaniemelle saakka, muttei ulommaksi. Rajoittamalla vahinkoalueen merellä kattamaan vain jokisuun merialueen, vesiylioikeus katsoi että lohi on jokinen luonnonvara. Samaa periaatetta noudattaa kansainvälisesti kaikkein laajin merialueiden ja niiden luonnonvarojen käytöstä laadittu sopimus, YK:n merioikeusyleissopimus, josta lohesta määrätään V osan 66 artiklassa. Pohjoisten jokien lohiluonnonvara tulee pyytää pohjoisessa kuskakin joessa ja tai sen jokisuussa joen omana kantana kantojen kestokyvyn mukaan. Sen sijaan Suomi on vuosikymmenet riistänyt ruotsalaista lohivarantoa pitkällä rannikollaan.

Suomella olisi ollut tarjolla erinomainen neuvotteluvaihtoehto Kemijoen terminaalialueen muodossa, varsinkin kun vihdoinkin oli kiistaton näyttö siitä, että terminaalissa vastoin sen tarkoitusta pyydetään paljon luonnonkalaa. Suomen Eduskunta oli velvoittanut kyseisen näytön perusteella ryhtymään asian vaatimiin toimenpiteisiin hyväksyessään rajajokisopimuksen. Terminaalialueen ruotsalaisia ärsyttävä pyynti olisi tullut sopeuttaa alueen muuhun kalastukseen. Kun Suomi olisi tehnyt nämä omat kalastusrajoitustoimenpiteensä, niin lähtökohdat rajajokisopimusneuvotteluihin olisivat olleet hedelmällisemmät. Sen sijaan Suomi lähti neuvotteluihin maaotteluhengessä tavoitteenaan vain lisätä omaa kalastustaan. Pyrkimys aikarajojen löysäämiseen erillisellä asetuksella on osoitus siitä, että luonnonlohien päästämisen kutujokiinsa ei ole ministeriön tavoitteena.

Ministeriö sanoo esittäneensä Ruotsille pyynnin aloittamista 29.6. lohien säästämiseksi. Miksi Suomi ei johdonmukaisesti esitä nyt käsiteltävässä asetuksessa tätä päivämäärää ja sopeuta viereisten alueiden pyyntiä samaan aikaan, vaan Suomi haluaa yhä pyytää itse suuremman osan ruotsalaisten lohista. Tosiasiana pyynnin tulisi alkaa vielä myöhemmin, mutta se tehtiin mahdottomaksi uudessa rajajokisopimuksessa, joka määrää aloittamaan jokisuun rysäpyynnin viimeistään 29.6., vaikka lohi olisi kuolemassa sukupuuttoon. Uskottavuuden vuoksi Suomen tulisi ehdottomasti itse noudattaa esittämänsä pyynnin aloittamispäivämäärää. -Saimme lukea ruotsalaismediasta happamia Kemin terminaaliiin viittaavia kommentteja epäonnistuneista neuvotteluista.

Alunperin Kemijoen velvoiteistutettujen lohien pyyntiin perustettu terminaali on Koko 2000-luvun ajan aiheuttanut ongelmia ja ärsyttänyt erityisesti ruotsalaisia luonnonlohikannan saaliisosuuden kasvaessa Perämerellä 2000-luvun alun 18%:sta vuoden 2009 75%:iin. Kemijoen velvoiteistutuksista 615 000 kpl / 35 000 kg ei enää saada täällä takaisin edes sen istutettua biomassaa, joka kertoo Kemijoen velvoiteistutusten täydellisestä epäonnistumisesta. RKTL esittikin 2008 terminaalialueen poistamista asteittain. Vesiylίοikeus rajasi vahinkoalueeksi Kemijoen ja Kemian edustan merialueen Kuivaniemelle asti. Terminaalialue ei ole tältäköän kannalta katsoten perusteltu.

Maa- ja metsätalousvaliokunta lausui Kemian terminaalialueesta seuraavasti: *”Valiokunta pitää myös välttämättömänä Kemijoen ns. terminaali-aluetta koskevien kalastus- ja kantaselvitysten tekemistä ja niiden pohjalta tehtäviä kalastuksen säätelyn tiukentamista koskevia toimenpiteitä osana Tornionjoen kalakantojen kestäväen kalastuksen järjestämistä.”* Kalakantaselvitys tehtiin RKTL:n toimesta 2010. Selvitys osoittaa kiistatta aikaisempien selvitysten tapaan, että Kemijoen terminaali-alueella pyydetään huomattavasti Tornionjoen luonnonlohta, jonka osuus on jopa yli puolet saaliista. Pidämme erittäin moittavana, että Maa- ja metsätalousministeriö ylenkatsoo tässäkin kohdassa Eduskunnan tahdon. Ministeriö ei toteuta sitä mitä Eduskunta pitää välttämättömänä. Perusteet kalastuksensäätelyn tiukentamiselle ovat nyt kiistatta olemassa.

Ministeriön virkamiehet ovat aktiivisesti olleet hiljaa asiasta. Kuultuja selityksiä toimitettomuuteen ovat olleet ajan puute ja ministeriön joutuminen mahdollisesti oikeuteen. Aivan yhtä varmasti toimimattomuus vääryyden poistamiseksi oikeustoimien pelossa tulee aiheuttamaan oikeustoimet toiselta puolelta. - Me jokivartiset luotimme hyvässä uskossa ministeri Anttilan vakuutuksiin siitä, että Maa- ja metsätalousministeriö ryhtyy tarvittaviin toimenpiteisiin luonnonlohikantojen turvaamiseksi. Annettujen lupauksen vastaisesti ministeriö on nyt lisäämässä luonnonlohikantoihin kohdistuvaa pyyntiä; Rajajokisopimus on osa Suomen lakia - on aivan uskomatonta, että yli puolet käytettävissä olevasta ajasta tärveltiin, kun Tornionjoen kalastuskysymyksiin tartuttiin vasta Joulun jälkeen eikä elokuussa 2010.

Allekirjoittanut oli mukana ministeri Anttilan joulukuussa asettamassa ns. osapuolityöryhmässä. Osapuolet saivat esittää omia näkemyksiään, mutta asia jäi siihen. Ministeriöllä ei ollut havaittavaa halua edes kompromissin rakentamiseen. Asiaa vain keskusteltiin. Viimeisen kokouksen alkupuheenvuorojen jälkeen peli kävi aivan selväksi; kun olisi pitänyt puhua kalastuksesta ja säätelyn muuttamisesta käänsi ministeriö keskustelun hyljetutkimuksen nyansseihin. Koin tilanteen työryhmän jäsenen aliarviointina, tietynlaisena teatterina, missä tosiasioilla ei ollut mitään merkitystä. Ministeriö yhtyi helposti ammattikalastajien esitykseen, että asetusta ei muutettaisi. Tutkijoiden esittämien tietojen perusteella kalastuksensäätelyä tulisi kiristää voimakkaasti, jopa totaalinen kalastuskielto olisi perusteltu. Lopputulos on järkyttävä.

Murheellisenä on todettava, että arvovalintoja ja niihin perustuvia linjaratkaisuja ei ole, vaan lohiasiat on yleisemminkin hoidettu virkamiesvetoisesti. Lausunnolla oleva asetusesitys tähtää virkamiesvalintana lohien pyytämiseen edelleenkin bulkki-kalana merialueilta, vaikka maa- ja metsätalousvaliokunta lausunnossaan 1997 linjasi lohienkalastukselle aivan päinvastaiset linjat: *”Valiokunta katsoo, että Tornionjoen kalastusalueella lohien ja taimenen kalastuksen painopiste tulee siirtää verkoilla ja nuotilla tapahtuvasta kalastuksesta urheilukalastukseen vavalla ja vieheellä. Näin voidaan ylläpitää kohtuullisessa laajuudessa tuloa tuottavaa turismielinkeinoa sinäkin aikana, jolloin päätavoitteena on luonnonlohikantojen elvyttäminen Tornionjoen kalastusalueella. Tämän tulee näkyä maa- ja metsätalousministeriön asianomaisessa päätöksessä.”*

SE, ETTÄ MINISTERIÖ KATSOO SUOMEN JA RUOTSIN VÄLISEN RAJAJOKISOPIMUKSEN KALASTUSSÄÄNNÖN MUUTOSPÄÄTÖKSIIN OLEVAN EDELLYTYKSET SOPIMUSTEKSTIN MUUTOSEHDOISTA VÄLITTÄMÄTTÄ OSOITTAAN VIRKAVALTAISUUTTA. PAHIMMAN LAADUN VIRKAVALTAISUUTTA ON SE, ETTÄ TODELLISTA TILANNETTA JA ASiantuntijoiden neuvoja ei oteta päätöksenteossa millään tavoin huomioon.

Ministeriössä on nyt valmistella kalatiestrategia. Ymmärryksen ja linjakkuuden lisäämiseksi laajempi vaelluskalastrategia olisi tarpeen. Teimme 24.6.2009 maa- ja metsätalousministeri Sirkka-Liisa Anttilalle esityksen erityisen lohistrategian laatimisesta. Se, että lohistrategia eli vaelluskalastrategia vähentäisi virkamiehen valtaa on ilmeisesti syy siihen, että asia ei ole ministeriössä edennyt. - Näin ollen virkamies voi valmistella asetukset toteuttamaan omaa tai joidenkin taustaryhmien etuja, kansalaiset saavat kyllä lausua, mutta lausunnoista ei käydä keskustelua, eikä niistä anneta palautetta. Tuskin lausuntoja oikeasti luetaankaan. Näin ollen katsomme oikeaksi julkistaa lausuntomme ja tuoda laajalla jakelulla tiedoksi päättäjille.

Ministeri Anttila on puhunut pitkin vuotta, että merillä tapahtuva lohenkalastus pitää keskittää enemmän ammattikalastajille. Nyt ministeriö esittää, että lohenpyynti avattaisiin harrastelijoille myös jokisuun merialueella, missä se on ollut heiltä kiellettyä. Lisäksi ministeriö esittää yleistä kahden päivän varhennusta jokisuun meripyyntiin.

MINISTERIÖN ESITYS LOHIASETUKSESTA ERILLISELLÄ MERIPYYNTIÄ AIKAISTAVALLA ASETUKSELLA JA SITEN MERIPYYNNIN KOHDISTAMINEN SUORAAN TORNIONJOEN JA MUIDEN PERÄMERENKAAREN JOKIEN LUONNONLOHIKANTOIHIN PAITSI VAARANTAA TÄSSÄ TILANTEESSA LUONNONLOHIKANNAT MYÖS SYRJII JOKIVARREN IHMISIÄ, JOTKA ASETUKSEN VUOKSI JOUTUVAT ENTISTÄKIN HUONOMPAAN ASEMAAN. - PYRKIMYS MERIALUEEN KALASTAJIEN YHDENVERTAISEEN KOHTELUUN EI OLE FAKTINEN PERUSTE LUONNONLOHIKANTOJEN TUHOAMISELLE JA JOKIVARREN IHMISTEN SYRJIMISELLE. - LUONNONLOHIKANTOJEN LIALLISTA PYYNTIÄ EI OLE SYYTÄ JATKAA SAATI SITTEN LISÄTÄ. Näin ollen lausunnolla olevalle erilliselle asetukselle ei ole erityistä aihetta. Ministeriön tukema kilpikalastus ruotsalaisista lohista ei varmasti paranna suhdettamme Ruotsiin.

Viittaamme siihen, että MAA- JA METSÄTALOUSMINISTERIÖ ON VIRANOMAISVASTUUSSA TORNIONJOEN JA MUIDEN JOKIEN LUONNONLOHIKANNOISTA, josta asiasta oikeuskansleri 16.8.1995 muistutti ministeriötä kiinnittämällä ministeriön huomiota luonnossa lisääntyvien lohikantojen suojelun tarpeellisuuteen ja siihen, että viranomaisvastuu on viime kädessä ministeriöllä [Dnro 973/1/93]. Muistutamme siitä, että Martti Puran lohenkalastukselle asetuksella 231/1994 asettamat kevätkieltoalueet ja niiden aikarajat todettiin tuolloin oikeuskanslerin toimesta riittämättömiksi. Maa- ja metsätalousministeri Kalevi Hemilä joutui huomattavasti tiukentamaan lohen meri- ja rannikkokalastusta asetuksella 258/1996; koko Ahvenanmaa määrättiin lohen kevätkalastuskiellon piiriin ja lohenkalastuksen kieltoalueet ja niiden aikarajat asetettiin tarkoitukseltaan sellaisiksi, että 80% luonnonlohien emokalaparvista pääsee vapaasti vaeltamaan Pohjanlahden rannikkoa pitkin kutujokiinsa. NYT MINISTERIÖ ON TOIMINNALLAAN PURKAMASSA KAIKEN SEN, JOLLA TORNIONJOEN JA MUIDEN PERÄMERENKAAREN JOKIEN LOHIKANNAT SAATIIN ELPYMÄÄN.

Maa- ja metsätalousministeriön toimet luonnonlohikantojen kalastuksen lisäämiseksi ovat osoitus siitä, että Ministeriön Kala- ja riistaosaston virkamiehillä ei ole tar-

koituskaan noudattaa toimissaan Suomen kalastuslakia, jonka 1§ kuuluu: *"Kalastusta harjoitettaessa on pyrittävä vesialueiden mahdollisimman suureen pysyvään tuottavuuteen. Erityisesti on pidettävä huolta siitä, että kalakantaa käytetään hyväksi järkipäisesti ja ottaen huomioon kalataloudelliset näkökohdat, sekä huolehdittava kalakannan hoidosta ja lisäämisestä. Tällöin on vältettävä toimenpiteitä, jotka voivat vaikuttaa vahingollisesti tai haitallisesti luontoon tai sen tasapainoon."*

Suomen ja Ruotsin välisen rajajokisopimuksen muutosesityksen perusteluosassa ministeriö perustelee muutosta mm. *"1§ Pykälällä määriteltäisiin asetuksen tarkoitus, joka ottaisi huomioon, että asetus olisi **toistaiseksi voimassa**. Asetukseen voisi siten sisällyttää maiden jatkossakin sopimia asioita."* - Suomen ja Ruotsin välisen rajajokisopimuksen kalastussäännön 16§ ehtona on, että *"Määräykset voidaan antaa määräajaksi yhdeksi kalastuskaudeksi kerrallaan", ja että neuvottelut "on käytävä siten, että paikallisia tahoja ehditään kuulla ja määräyksiä koskevien päätösten tekemiselle on edellytykset viimeistään huhtikuun 1 päivänä määräysten soveltamisvuonna."* - KOSKA PÄÄTÖKSIEN TEKEMISELLE ON YKSISELITTEISESTI EDELLYTYKSET VASTA KUN PAIKALLISIA TAHOJA ON KUULTU, TOISIN SANOEN ON OLLUT LAUSUNNOLLA VIIMEISTÄÄN HUHTIKUUN 1 PÄIVÄNÄ MÄÄRÄYSTEN SOVELTAMISVUONNA, JA KOSKA MINISTERIÖ ON ASETTANUT MUUTOSESITYKSEN LAUSUNNOLLE MAINITUN MÄÄRÄAJAN JO UMPEUDUTTUA VASTA 21.4.2011 KUULEMISEN PÄÄTTYESSÄ 6.5.,

SUOMEN JA RUOTSIN VÄLISEN RAJAJOKISOPIMUKSEN KALASTUSSÄÄNNÖN MUUTOKSIEN VOIMAAN SAATTAMINEN TÄNÄ VUONNA EI OLE MAHDOLLISTA.

Pello 6. päivänä toukokuuta 2011

Kunnioitavasti

Tornio-Muoniojokiseura ry

Kalervo Aska pj.
jokiseura@tornionjoki.fi

Paavo Enbuska siht.
jokiseura@tornionjoki.fi